

Ani řetězem se nedá pes k boudě navždy přikovat,
ani bičem nezkontroluje se kůň, když stát se mu nechce,
ani z nejdražší vlny neupleteš síť snů,
ani z kvartýru zlatou klec nesvedeš,
když chlap doma nechce být.

Když lístek už má na cestu kdoví kam,
jestli se nevrátí nebo nevrátí,
trhej si z kopretin odpustky mládí
a našich vin, co se jako plyn
bytem rozběhly a těžko už je vyvětráš.

Tak už nech těch scén,
tak už nech těch scén,
moc mi to nejde lhát,
hlavní role hrát.

Já prostě nejsem formát,
co má s tebou denník psát.

Když se k ránu nakláněla noc
jménem poprvé,
když si krajina svlékla košili
šitou z šedých stínů,
když i červánky rozběhly se
pást na nás dvou,
když jsme před léty
přešli práh dospělých
až po uši v rozpacích,
kdo věděl, co bude dál.

Kdo znal nit příběhů,
co jsme si začli už tenkrát už dávno
a co se říkat má,
když motýl lásky přistává
letem klouzavým.

I teď už málo vím
i teď, vážně po létech.
Už né pod nebem,

už ve čtyrech zdech.

S dechem zúženým
čekám po špičkách,
čekám na správný čas,
kdy mám zůstat a kdy odejít.